

да изкара отъ единъ *кактусъ* плодове, които по ароматъ и вкусъ съперничели съ *портокалитъ*. По сжщия начинъ той получилъ картофи на корена и по стеблото на едно растение, наречено *томата*. Той създаде *дюля* съ аромата на ананасъ и пр. Но азъ ще оставя Бербанка настрана и ще се върна пакъ въ древния Египетъ.

„Коренътъ“ е единъ. Този „коренъ“ е най-простиятъ и най-обикновениятъ фактъ: — ежегодното прииждане на рѣката.

Първиятъ „плодъ“, който израсва отъ този „коренъ“ е плодородната тиня, която рѣката донася.

Причината на това необикновено плодородие, което дава тази тиня, трѣбва, разбира се, да се обясни. За да разберемъ това плодородие, което носи тинята на Нилъ, трѣбва да узнаемъ, отъ какви материали се състои самата тиня. Това пъкъ ще ни посочи, отъ кои мѣста рѣката Нилъ носи тинята си и кжде ваятъ дъждоветъ, отъ които рѣката приижда.

А защо и какъ изъ този „коренъ“ сж израсли такива „плодове“, каквито сж *фараонитъ и жрецитъ*? На пръвъ погледъ не се вижда никакъ за връзка между рѣката и жрецитъ.

А къмъ поменатитъ „плодове“ на този общъ „коренъ“ трѣбва да прибавимъ и други, — разцвѣта на астрономията и геометрията.

Нилъ е билъ творецъ на държавното устройство въ Египетъ и на съзнанието у египтянитъ.

Защо въ Египетъ е имало жреци и фараони? Защо сж били развити астрономията и геометрията?

За да си отговоримъ правилно на тѣзи въпроси, трѣбва да се постараемъ да си представимъ, колкото се може по-ясно древния еги-

птянинъ и неговия животъ, обстановката при която е живѣлъ, знанията му, грижитъ и желанята му.

Щомъ Нилъ е тайнственъ богъ за египтянина, отъ който зависи цѣлиятъ му животъ, то лесно можемъ да си представимъ, съ каква вѣра, съ какъвъ страхъ и съ каква надежда сж гледали египтянитъ на своитъ жреци. Тѣ сж били хората, които сж се намирали въ постоянна връзка, въ постоянно общение съ боговетъ.

Жрецитъ сжщо не знаяли, отде иде Нилъ; не знаяли и причинитъ за прииждането на рѣката. Но, понеже били свободни отъ всѣкакви дневни грижи, тѣ четѣли и гадаели волята на рѣката — богъ по звездитъ на небето. На това небе древниятъ египтянинъ намиралъ всичко: мѣрѣлъ времето отъ изгрѣва на слънцето до залѣза; времето отъ едно пълнолуние до друго; времето, когато трѣбва да се появи или да изчезне едно съзвездие или друго. Но на това небе древниятъ египтянинъ намиралъ и друго: въ съчетанията на различнитъ звезди той търсѣлъ, гадаалъ, виждалъ сждбата на цѣлата вселена, на нашата земя, на щастието или нещастieto на своя народъ или пъкъ на отдѣлнитъ хора.

Жрецитъ прекарвали по цѣла нощъ на открито, за да наблюдаватъ звездитъ.

Съвсемъ ясно е тогава, защо жрецитъ сж имали такова голѣмо обаяние и такава голѣма властъ надъ цѣлия народъ. Става ни много ясна и много понятна и дълбоката вѣра на народа въ жрецитъ, както и страхътъ му отъ тѣхъ. Отъ това си обясняваме друго, — на що се дължи разцвѣтътъ на астрономическитъ знания.

На народа, който гледалъ всѣки